

VĚJÍŘ S KOSATCI

Sano Ičiró stojí
před nejnebezpečnějším
případem své kariéry.
Kdo se pokusil
zavraždit šóguna?

L
A
U
R
A

J
O
H

R
O
W
L
A
N
D
O
V
Á

VĚJÍŘ
S KOSATCI

VĚJÍŘ
S KOSATCI

Laura Joh Rowlandová

Přeložil Viktor Faktor

Tato kniha je fikce. Některé postavy, lokality a děje vylíčené v tomto románu jsou dílem autorčiny fantazie. Případná podobnost se skutečnými osobami, ať už žijícími či zesnulými, místy a událostmi je čistě náhodná.

THE IRIS FAN

Text Copyright © 2014 by Laura Joh Rowland

Translation © Viktor Faktor, 2016

Czech edition © Metafora, 2016

Published by arrangement with St. Martin's Press, LLC.

All rights reserved

ISBN 978-80-7359-694-1 (pdf)

Historická poznámka

Šógun Tokugawa Cunajoši zemřel v únoru 1709. Podle některých zdrojů ho bodla manželka, která chtěla zabránit tomu, aby po něm syn komořího Janagisawy zdědil vládu. Podle jiných zdrojů to byla pouhá fáma. Oficiální příčinou smrti byly spalničky. Novým šógunem pak byl jeho synovec Ienobu. Ten zemřel v roce 1712 a po něm se šógunem stal jeho pětiletý syn, který žil do roku 1716. Poté nastoupil šógun Tokugawa Jošimune, který vládl Japonsku dvacet devět let. Zapsal se do historie jako velký a osvícený reformátor. Janagisawa Jošijasu zemřel v roce 1714 ve věku padesáti šesti let. Dovolila jsem si však uměleckou volnost a posunula jsem jeho smrt o pět let dozadu.

EDO

OBDOBÍ HOEI,

ŠESTÝ ROK,

PRVNÍ MĚSÍC

(Tokio, únor 1709)

Prolog

Pomalý, syčivý dech jako by rozpínal a zase smršťoval vzduch v místnosti temné jako dno krypty. Okenicemi otrásal vítr. Na střechu bubnoval déšť se sněhem. V chodbě před místností zaskřípala podlaha pod kradnými kroky. Míhotavá žlutá záře olejové lampy pronikala stěnou z latí a papíru do pokoje. Kroky se zastavily a dveře se odsunuly tak tiše jako zašeptání. Ruka zahalená rukávem černého kimona držela lampu a pak překročila práh jakási postava. Plamen osvětlil spací matraci se zlatou pokrývkou z brokátu a saténu, pod níž spali dva lidé.

Příkrývka se zvedala a klesala s jejich dechem. Černě oblečená postava se zastavila na prahu, pak po špičkách jen v ponožkách vešla do ložnice. Lem jejího hedvábného kimona klouzal po tatami na podlaze. Její dech byl mělký, přerývaný strachem. Zastavila se u lůžka, přidržela světlo nad oběma spáči, jejichž jemné, rytmické oddechování pokračovalo. Poklekla a postavila lampu na noční stolek vedle lůžka, aniž by vydala jediný zvuk. V mdlém světle lampy ruka opatrně stáhla ze spáčů příkrývku.

Pod ní ležel na břiše muž s hlavou odvrácenou od vetřelce. Na hlavě měl bílou noční čepičku, ale jinak byl nahý. Nezvaný

Laura Joh Rowlandová

host pozoroval jeho hubená záda, vyčnívající žebra a páteř, vychrtlé údy. Na zpoceně nažloutlé kůži byly vidět rudé skvrny. Stále spal, neprobouzel se.

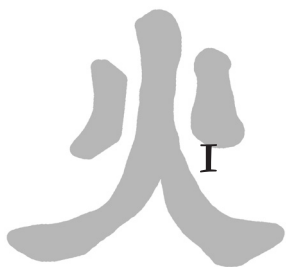
Vetřelec dosedl na paty. Jeho trhavý dech se zrychlil, když hmátl za šerpu a vytasil dlouhou tenkou věc s ostrými lesklými kovovými hroty. Pohlédl přes rameno ke dveřím.

Na chodbě vládly ticho a klid.

Na střechu dopadal déšť se sněhem jako spršky šípů.

Zasténal vítr.

Noční host vydal hluboký, trhavý vzdech, zdvihl zbraň nad spícího muže – a bodl.

„To je ošklivý večer na cestu do zábavní čtvrti,“ prohodil detektiv Marume.

„Bude to dobrý večer, když se budeme držet první stopy, kterou jsme při vyšetřování tohoto případu po více než čtyřech letech objevili,“ odpověděl Sano.

Jeli na koních po Japonské hrázi, dlouhé vyvýšené cestě nad rýžovými poli severovýchodně od Eda. Na zádech se jim pohupovaly kovové lucerny připevněné na tyčích. V tomto zimním večeru hned po Novém roce měli silnici do Jošiwary jen pro sebe. Pláště měli promočené šlehajícím deštěm se sněhem, který je bodal do tváří. Kovové přilby pokrývala ledová krusta. Studený vichr pronikal tlustou podšívku Sanova pláště i přes vyztuženou tuniku a kimono. Pak plískanice přešla ve sněžení a závoj bílých krystalů jim znemožňoval vidět dál než na pár kroků.

„Jak se vám vůbec podařilo dosáhnout přidělení na patrolu hráze?“ zajímal se Marume.

„Nemusel jsem o to vůbec usilovat. Víte přece, že kapitán s oblibou přiděluje ty nejhorší úkoly zneuctěnému bývalému ko-

mořímu a někdejšímu druhému nejvyššímu muži po šógunovi.“
V suchém Sanově tónu zazněla hořkost.

V posledních čtyřech letech byl degradován čtyřikrát, z úřadu komořího až na strážného městské hlídky, nejnižší hodnost v tokugawském režimu. Jeho sedmnáctiletý syn Masahiro teď rovněž sloužil jako obyčejný strážný bez vyhlídek na povýšení a jejich rodina byla ze své rezidence na edském hradě vyhnána. Pro Sana to představovalo strašlivé ponížení, ale měl štěstí, že směl zastávat vůbec nějaké postavení. Přes čtyři roky tajně pátral po řešení jistého zločinu, aby si tak alespoň uchoval čest, když už se díky za to nedočkal.

Marume se zasmál. „Poskytl nám službu, aniž by o tom věděl.“ Tomuhle mohutnému samurajovi humor nescházel, ať se dělo cokoli. „Jak jste vlastně zjistil, že naši noví podezřelí budou dnes v Jošiware?“

„Od jednoho informátora.“ Sano totiž podplatil sluhu pána Tokugawy Ienobua, šógunova synovce a určeného nástupce a dědice.

Před nimi se za rýžovými poli zvedala Jošiwara, město ve městě, jediné místo v Edu, kde se směla legálně provozovat prostituce. Světla ve vysokých hradbách způsobila, že padající sníh nad obehnanou čtvrtí vypadal jako zářivá aura. Sano s Marumem přešli po můstku k bráně, kde byla strážnice se dvěma hlídači. Vodní příkop, brána i strážce měly zabránit výtržníkům ve vstupu do zábavní čtvrti a nešťastným kurtizánám v útěku. Strážní otevřeli bránu a Sano s Marumem vjeli dovnitř.

Nakanočó, dlouhá hlavní ulice, která se táhla mezi řadami nevěstinců, byla téměř prázdná. Potáčelo se tam jen několik opilců. Sníh mrzl na střešních taškách domů lásky a mezi červenými lucernami zavěšenými na okrajích střech visely rampouchy. Zamřížovaná okna, v nichž se obvykle předváděly kurtizány, chránily nyní před sněhovou bouří okenice. K Sanovi slabě doléhala hudba: šamizen, flétny a bubínky.

„Zákazníci zůstali v té zimě doma,“ podotkl Marume.

„Nebo taky kvůli spalničkám.“

Epidemie řádila po celé zemi od podzimu. Do Japonska pro-

VĚJÍŘ S KOSATCI

nikla s čínskými mnichy, kteří navštívili Nagasaki, jediné místo, kam směli cizinci vstoupit. V Nagasaki pak zemřelo deset tisíc lidí. V Edu se jich nakazily stovky. Nákaza bývala často, i když nikoli ve všech případech, smrtelná. Tady v Jošiware, stejně jako ve městě, hořely přede dveřmi vonné látky, aby zahnal zlé duchy téhle choroby. Všichni se děsili, že onemocní.

„Když už se zmiňujete o spalničkách, jak je šógunovi?“ nadhodil Marume. Šóguna sklátila tahle pohroma na lože těsně před Novým rokem.

„Slyšel jsem, že se zotavuje, ale sám jsem to neviděl,“ odpověděl Sano. Před čtyřmi lety dostal zákaz vstupu ke dvoru. Jako trest za to, že neuposlechl šógunova příkazu ukončit právě toto vyšetřování. Pokračoval v něm pro dobro režimu, ale k újmě své vlastní kariéry a domácího míru.

S Reiko kvůli tomu mívali ostré hádky. „Dlouhé hodiny hlídání jsou požehnáním pro muže, který nechce být doma.“

„Takže to vypadá, že šógun neumře,“ prohlásil Marume s úlevou.

„Nezemře, ale je hodně zesláblý. Vždycky měl křehké zdraví a je mu už třišedesát. Dříve nebo později se vlády ujme pán Ienobu.“

Právě proto byla tato nová stopa tak důležitá.

Sano s Marumem stočili koně do jedné z úzkých uliček vedoucích z Nakanočo a zastavili před malým nevěstincem. Když nahlédli dovnitř okenicemi, pootevřenými kvůli tomu, aby měl kudy unikat dým z ohřívadel na dřevěné uhlí a tabákový kouř z dýmek, uvítal je smích. V jasně osvětlené místnosti seděla skupina lidí. Mladé ženy, ve svých veselých kimonech pestrobarevně jako motýli, silně nalíčené a s vlasy plnými ozdob, flirtovaly se čtyřmi samuraji a pilně jim dolévaly saké.

„Kdo je kdo?“ chtěl vědět Marume.

„Ten starší muž v čele stolu je Manabe Akira, hlavní dvořan pána Ienobua.“

Manabe, kterému nechybělo mnoho do šedesátky, měl šedivý copánek a právě tak šedivý oděv. Vyholenou korunku na hlavě měl opálenou stejně jako tvář, leskla se mu jako železná válečná

maska k nácvičku bojových umění na slunci. Svého času patřil k nejlepším šermířům. Když si ho jedna kurtizána začala dobírat, odpovídal jen brčením.

„Vskutku společenský člověk,“ komentoval to Marume.

„Ti dva, co jsou k nám otočení zády, se jmenují Secubara Ihei a Ono Džozan,“ pokračoval Sano. Oba byli velcí a svalnatí v módních kimonech s křiklavými vzory a copánky měli kluzké od oleje. Zvedli v přípitku kalíšky. „Jsou to Manabeho pobočníci.“

„Ten naproti nim musel být v době vraždy ještě dítě.“

„Kuzawa Daimon. Devatenáct let. Je to strážce.“

Kuzawa byl stejně vysoký a statný jako Manabeho pobočníci a také stejně oblečený, ale jeho obličej i tělo měly přece jen poněkud měkčí mladistvý vzhled. Kurtizána mu vyprávěla něco žertovného a přitom jej hladila po masité paži. Hlasitě se rozesmál.

„Proč si myslíte, že tohle jsou muži, kteří zabili šógunova syna?“

„Jošisato nebyl šógunův syn,“ připomněl Sano.

„Já vím, ale je snadnější mu říkat ‚šógunův syn‘ než ‚kukaččí mládě, které komoří Janagisawa šógunovi podstrčil.‘“

Před šesti lety totiž Janagisawa skutečně nastrčil svého syna Jošisata do dědické linie diktátorství drzou lží, že Jošisato je šógunovým tajným, dlouho ztraceným synem, zatímco on sám jen Jošisatovým adoptivním otcem. Sano se pokusil odhalit a dokázat skutečný stav věcí, ale neuspěl. Šógun Janagisawovi věřil, stejně jako nejvyšší představitelé vlády a *daimjóové*, feudální páni, kteří vládli provinciím. Šógun pak jmenoval Jošisata svým nástupcem, což znamenalo, že Janagisawa by se pak fakticky ujal vlády nad Japonskem místo něho a získal absolutní moc. Jenže za dva roky poté Jošisato zahynul při požáru úmyslně založeném v jeho domě.

Sano odpověděl na Marumeho dotaz: „Jošisatova smrt vyčistila cestu pánu Ienobuovi, aby se stal nástupcem po šógunovi, a víme, že za ten zločin zhárství nese odpovědnost právě Ienobu.“

„Žena, která ten požár založila, vypověděla, že ji k tomu

VĚJÍŘ S KOSATCI

navedl, ale hned po přiznání zemřela,“ připomínal si Marume okolnosti zločinu a pozoroval, jak Manabe tam uvnitř bafá z dýmky. „Myslíte si, že tady ten pánu Ienobuovi s přípravou vraždy pomáhal?“

„Přesně tak. Můj informátor tvrdí, že krátce předtím, než v Jošisatově domě začalo hořet, Manabe a další tři muži odešli z Ienobuova sídla a vrátili se teprve následující den. Jsou to jediní lidé z jeho okolí, kteří nemají alibi.“

„Jakou v tom ale hráli roli přímo on?“

„To se právě chystáme zjistit. Pak budeme mít důkaz, že Ienobu je vinen nejméně jednou vraždou.“

Sano už věděl, že Ienobu má na svědomí také vraždu šogunovy dcery. Ten, kdo se na jeho příkaz zločinu dopustil a promluvil o Ienobuově spoluúčasti, byl však naneštěstí už také po smrti. Sano toužil po důkazu stejně zoufale jako hladovějící po jídle. Nebyla to jen povinnost, co ho nutilo předvést Ienobua před spravedlnost, a zabránit tak tomuhle vrahovi, aby se stal příštím šogunem. Bylo tu ještě něco jiného. Sano měl Jošisata rád, přestože ten hoch byl Janagisawovým synem a Janagisawa Sanovým odvěkým nepřítelem. Chtěl proto pomstít Jošisatovu smrt, a navíc měl ještě další, osobnější důvod, proč si přál Ienobuův pád. To Ienobu se postaral o Sanovu ponižující degradaci. Pomstil se mu tak za to, že Sano šogunovi sdělil, že Jošisatovým vrahem je právě Ienobu. Šogun se zdráhal uvěřit, že jeho synovec a následník zavraždil mladého muže, o němž byl pevně přesvědčený, že je jeho synem. Přesto Sana ode dvora nevykázal a nezbavil úřadu. Pán Ienobu však neustával v hledání nových a nových způsobů, jak Sanovi znepříjemnit život.

Manabe hovořil se svými podřízenými drsným, rázným hlasem. Všichni čtyři muži vyprázdnili své pohárky se saké a zamířili ke dveřím. Sano s Marumem zavedli koně do uličky a pozorovali čtveřici vycházející z nevěstince. Pak projeli bránou za nimi. Za příkopem si muži vyzvedli v jedné nájemní stáji koně a připevnili si na záda tyče s lucernami. Sana a Marumeho, kteří je následovali podél příkopu, si nevšíмали. Hlídkující vojáci byli všudypřítomní, a tudíž neviditelní. Všechno, co Sano z téhle sku-

pinky viděl, byla světla jejich lamp pohupující se jako hvězdy ve tmě. Již dovršil padesátku a jeho noční vidění už za moc nestálo.

Záře v dálce naznačovala, že se blíží k Edu. Sano i Marume pobídlí koně do klusu. „Stůjte!“ vykřikl Sano, když čtveřici mužů dostihli.

Všichni čtyři se ohlédlí přes rameno. Jejich lucerny překlenuvaly svými paprsky silnici. Otočili koně a s ostražitými pohledy očí přivřených před sněhovými vločkami hmátli po mečích. V Manabeho lesknoucí se tvrdé tváři se mihlo poznání.

„Sano-*sane*,“ zachraptěl nesouhlasně. „Co chcete?“

Sano měl konečně příležitost vyřešit Jošisatovu vraždu a porazit pána Ienobua. Vzrušení se v něm ale mísilo s obavami. Toto byla jeho jediná šance, avšak současně ohromné riziko. „Promluvit si s vámi čtyřmi.“ Marume, stojící vedle něho, položil ruku na jílec meče.

„Máte nařízeno nechat nás a všechny ostatní dvořany pána Ienobua na pokoji,“ zavrčel Secubara. Se svými silnými čelistmi, výrazným nosem a ostrými lícními kostmi byl přehnanou karikaturou mužnosti.

„Jsou to příkazy pána Ienobua a vy to víte.“ Onovy hrbolaté rysy Sanovi připomínaly hořký meloun.

A přestože se mu mocně rozbušilo srdce, odpověděl jim s klidem. „Až uslyšíte, co vám povím, budete rádi, že jsem ten příkaz porušil.“ Pohlédl na Kuzawu. Mladý samuraj vypadal neklidně a rozčileně. Ještě se nenaučil skrývat emoce.

„Až se pán Ienobu dozví, že jste ho neposlechl, připraví vás o hlavu.“ Manabe trhl bradou směrem ke svým mužům. Všichni začali obracet koně.

„Odešli jste z Ienobuova sídla,“ vyhrkl Sano rychle, „krátce předtím, než v rezidenci následníka vypukl požár. Není to zajímavá náhoda?“

Všichni čtyři mlčeli. Sano se zaměřil na Kuzawu, který měl oči vytřeštěné strachem. Když to Sano uviděl, pochopil, že má pravdu, a pocítil nával radosti.

„Šli jsme k řece na noční rybolov,“ zavrčel rozzlobeně Manabe.

VĚJÍŘ S KOSATCI

„Chytili jste nějakou velkou rybu?“ prohodil pohrdavě Marume.

„Můžeme si to navzájem dosvědčit,“ ozval se Ono.

„Tím chcete říct, že nikdo jiný vám to dosvědčit nemůže,“ upřesnil Sano. „Nebyli jste na rybách. Jste namočení až po krk v Jošisatově vraždě.“

Manabe vydal znechucený zvuk. Secubara a Ono vrtěli hlavami v hraném soucitu s někým tak hloupým, jako je Sano. Detektiv Marume se zasmál a ukázal na Kuzawu, který vypadal tak vyděšeně, že si z toho málem pustil do kalhot. „K přiznání viny stačí pohled na vašeho mladého kamaráda.“

Kuzawa sklopil hlavu. „Nic nám nemůžete dokázat,“ utrhł se na Sana Manabe.

„To se velmi mýlíte,“ zalhal Sano. „Mám důkaz.“

„Jaký důkaz?“ odfrkl Ono pohrdavě.

„První, kdo se o něm dozví, bude šógun.“

„Nemáte možnost mu cokoli sdělit.“ Pohrdavý tón však Secubarovy obavy tak docela nezamaskoval. „Máte zakázaný přístup ke dvoru.“

„Postarám se, aby to, co vím, vykřikoval každý prodavač novin v Edu,“ oznámil mu Sano. „Brzy o tom začnou vykládat i všichni samurajové na hradě. A nakonec se k šógunovi dostanu. Dozví se, že jste stejně vinni jako ta žena, která požár založila.“

„A pak dá srazit hlavy vám,“ doplnil Marume.

Kuzawa naprázdno polkl. Secubara s Onem na něho zlostně pohlédli, ale i oni už vypadali vystrašeně. Manabe sevřel pevněji meč v dlani.

„Jestli pomýšlíte na to, že nás teď zabijete, tak na to zase hned zapomeňte,“ prohlásil Sano. „Vědí to i jiní lidé. Pokud se nám něco stane, dostane se důkaz na veřejnost. Budete souzeni za zradu.“

A trestem za zradu byla smrt. Tři níže postavení samurajové hleděli nervózně na Manabeho. Ten se mračil. Sano pobídl koně a popojel k nim. „Ale neudělám to, když se přiznáte, že jste se na Jošisatově vraždě podíleli na příkaz pána Ienobua.“

Čtyři muži v šoku zírali, když si uvědomili, co je Sanovým

cílem. Detektiv Marume jim to vysvětlil po lopatě: „Nejde po vašich tlustých zadcích, ale po hubené zadnici pána Ienobua.“

„Dejte mi pána Ienobua a já se postarám, abyste dostali milost,“ dodal Sano.

Věděl však, že po nich žádá příliš. Byli svému pánovi povinováni naprostou věrností. Takové bylo *bušidó*, cesta válečníka, samurajský kodex cti. A přestože šógun byl pánem všech Japonců, svazek těchto čtyř s Ienobuem byl těsnější, protože byli jeho osobními dvořany. Tváře jim potemněly hněvem, když pochopili, že Sano po nich chce, aby volili mezi vlastní záhubou a zradou svého pána, největším možným hříchem.

„Nepodrobíme se vydírání,“ procedil Manabe skrze zat’até zuby. „Nepomůžeme vám zničit našeho pána.“ Zbylí tři muži přikýkli.

Sano je tedy bude muset buď zlomit, nebo spoléhat na pomoc nebes. „Dobře. Buďte správnými samuraji, ale neočekávejte, že vás pán Ienobu bude chránit, až vyjde najevo, že jste měli prsty v Jošisatově vraždě.“

„Raději svalí veškerou vinu na vás, než by přiznal, že jste jednali na základě jeho příkazů, a nechal se odsoudit na smrt s vámi,“ sdělil jim detektiv Marume.

I tohle bylo *bušidó*: loajalita byla jen jednostranná. Čtyři muži zírali na Sana a Marumeho, obličjeje zrůzněné emocemi. Sano vycítil v jejich výrazech strach, zmatek... a ještě cosi zvláštního. Vítr zesílil. Plameny luceren syčely, jak na ně dopadaly sněhové vločky. V okamžiku, kdy si Sano uvědomil, co bude následovat, ti čtyři vytasili meče a zaútočili.

Sano a Marume sotva měli čas tasit vlastní zbraně, a už byli u nich. Koně na sebe naráželi, ržáli a uskakovali. Sano sekl mečem, ale zasáhl jen padající sněhové vločky. Lucerny na zádech všech mužů se bláznivě kymácely. V jejich občasných záblescích se míhali jeho protivníci – červený náprsní krunýř zdobený reliéfy, paže v drátěné košili, Onův zkřivený obličej.

Jinak tu vládla tma. Sano byl vinou svého špatného nočního vidění v nevýhodě. Jeho protivníci se vynořovali ze tmy. Něčí čepel zasáhla jeho přilbu a zařinčení kovu mu otrásl lebkou.

VĚJÍŘ S KOSATCI

Uskočil a zuřivě se oháněl mečem. Byla to jeho první bitva po více než čtyřech letech. Každé ráno sice cvičil bojová umění, ale skutečný boj byl jiný, chaotický, nesvázaný pravidly. A přestože už dokázal zvítězit i proti obrovské početní převaze, dnes už byl přece jen starší. Možná by dokázal porazit Manabeho, ale pro tři mladší samuraje, kteří měli ostřejší zrak, rychlejší reflexy a větší výdrž, nebyl rovnocenným soupeřem.

Marume vykřikl. Světla se zakomíhala. V jejich záblesku se nakrátko objevil Marume pokrytý krví a padající s roztaženými pažemi. Sano byl zděšen. Nejen proto, že Marume byl dnes večer jeho jediný spojenec a patřil k několika málo dvořanům, kteří mu ještě zbyli, ale po celých dvacet let mu byl i přítelem. Nehledě na vlastní bezpečí Sano seskočil z koně. Klopýtal mezi bušícími kopyty a míhajícími se meči, které se ho snažily zasáhnout, v zoufalé snaze zachránit Marumeho.

Marume se zvedl ze země. „Jsem v pořádku! Sekli jen mého koně,“ křičel.

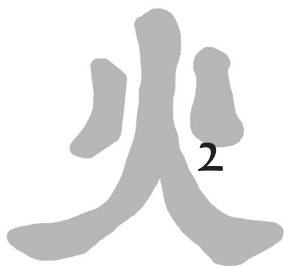
I jejich soupeři seskočili ze sedel. Kuzawa popadl Sana zezadu. Sano se divoce zmítal, ale z mladíkova sevření se vyprostit nedokázal. Secubara a Ono zápasili na zemi s Marumem.

Kuzawa svázal Sanova zápěstí tak pevně, až se mu provaz zařezával do masa. Sano vrhl zlostný pohled na Manabeho.

„Dva proti čtyřem. Opravdu jste tak hloupí?“ vysmíval se mu Manabe. Pak oznámil svým mužům: „Vezmem je k pánu Ienobuovi. On už si s nimi poradí.“

Vystrkali Sana i Marumeho na Sanova koně, omotali je provazem, aby nemohli utéct, a zabavili jim meče, které upustili na zem.

„Myslíte si, že něco víte, ale přitom nevíte nic,“ utrousil Manabe se soucitným pohledem na Sana. „Budete si přát, abyste se byl raději staral o sebe.“

Sano, potupně eskortovaný Ienobuovými muži, dorazil zpátky do Eda asi tři hodiny před půlnocí. Byl rád, že je tak hrozné počasí, protože tak alespoň nikdo neviděl, jak jsou s Marumem přivázaní na jeho koni jako dopadení zločinci, a neházel po nich kamením.

V Edu, domově milionu občanů, se ještě stále projevovaly důsledky sopečné erupce hory Fudži, ke které došlo přede dvěma roky. Z nebe tenkrát celou noc padal písek a oblázky a ráno bylo ve městě po kotníky popela. Domy, nově postavené po velkém zemětřesení před pěti lety, byly ušpiněné popelem, který vítr z hor nepřestával přinášet. Popel obarvil došeda i mokrý sníh v ulicích a na střešních taškách.

Hrad se tyčil na kopci nad městem a jeho budovy se v kaskádovitých kruzích zvedaly až na vrchol. Z oken krytých chodeb na opěrných zdech okolo každého okruhu zářila světla. Sněhové vločky jiskřily ve světle a kroužily kolem strážních věží. Hrad vyhlížel jako mlhavé kruhy zlatých hvězd mezi vrstvami tmy.

Sano zde kdysi bydlel, ale od té doby, co mu byl pobyt ve zdech edského hradu soudem zakázán, dovnitř nevstoupil.